

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.477/2018/6.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke, előadó bíró
 . Balogh Zsolt bíró
 . Kalas Tibor bíró

A felperes: **Felperes**
(cím)

A felperes képviselője: . Mándó és Társa Ügyvédi Iroda
(Dr. Takács Dóra ügyvéd,
cím)

Az alperes: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal
(1117 Budapest, Budafoki út 60.)

Az alperes képviselője: kamarai jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:ővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság 20.K.32.255/2017/8.
számú ítélete

a fe

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.32.255/2017/8. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget;
- kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A vietnámi állampolgárságú felperes 2017. február 27-én előterjesztett, keresőtevékenység célú tartózkodási engedélye

meghosszabbítása iránti kérelmét a alperes neve Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóság a 2017. május 2. napján kelt 106-1-22359/14/2017-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 18. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján elutasította, egyúttal a felperest a Harmtv. 42. § (1) bekezdése, 43. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az Európai Unió tagállamainak területéről Vietnám területére kiutasította, mert a felperes a jövedelmével, megélhetésével összefüggésben hamis adatot közölt a hatósággal a tartózkodási engedélyének megszerzése érdekében, ezért a felperes megélhetése nem volt igazoltnak tekinthető. A hatóság ezen túlmenően a felperes tartózkodási célját igazoltnak fogadta el és megállapította, hogy a felperes lakhatása biztosított, rendelkezik a tovább- vagy visszautazását, az esetleges egészségügyi ellátásának költségeit is biztosító anyagi fedezettel.

- [2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes, a benyújtó a 2017. június 22. napján kelt 106-T-21012/3/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Határozatának indokolásában hivatkozott arra, hogy a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja kógens rendelkezés, nem tűr mérlegelést, a hamis adat, valótlan tény közlésének jogkövetkezménye a tartózkodási engedély meghosszabbításának megtagadása. Kifejtette, hogy a felperest a korábbi (egyben jelenlegi) munkáltatója 2015. november 2-től foglalkoztathatta a korábbi eljárásban csatolt elő-munkaszerződés alapján. A felperes a munkáltató foglalkoztatottjaként az igazolás szerint 2016. decemberben bruttó 150.000 forint, 2017. január-március hónapokban havi bruttó 165.000 forint jövedelemben részesült. Az adóhatóság tájékoztatása szerint a munkáltató a felperes részére nem a munkaszerződés szerinti munkabért vallotta be, hanem 2016. decemberre havi bruttó 111.000 forintot, 2017. első negyedévére havi bruttó 127.5000 forintot. A felperes a tartózkodási engedély megszerzése érdekében csatolta a munkaszerződését, amely meghatározott összegű fizetésre jogosítja. Amennyiben nem a munkaszerződés szerinti összeg kerül kifizetésre, az egyrészt a hatóság megtévesztését eredményezi az elért jövedelem tekintetében, másrészt nem biztosítja a jogszerű jövedelemszerzés esetére megállapítható megélhetés igazoltságát. A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjának kógens jellege miatt a kérelem egyéb, a Harmtv.-ben és a Harmtv. végrehajtásáról szóló 114/2007. (V. 24.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: Vhr.) foglalt további feltételeinek vizsgálatától eltekintett.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [3] A felperes keresetében az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát, annak és az elsőfokú határozatnak a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését

kérte. Vitatta, hogy hamis adat, valótlan tényközlés történt. Sérelmezte, hogy a hatóság a tényállást nem tisztázta, hiánypótlásra nem hívta fel, nem bizonyíthatta, hogy a hamisnak tekintett adat valós.

- [4] Az alperes ellenkérelmében - fenntartva a határozatának indokolásában foglaltakat - a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában utalt a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjára, valamint a Kúria 2/2015. számú KJE jogegységi határozatában (a továbbiakban: jogegységi határozat) foglaltakra. Hangsúlyozta, hogy a megélhetés forrásaként jogszerű jövedelemnek csak az olyan jövedelem tekinthető, amely után megfizetésre kerültek a közterhek. A felperes munkáltatója az adóhatóság tájékoztatása szerint megállapíthatóan nem annyi munkabért fizetett, mint amennyi a munkaszerződésben rögzítésre került. Ennek következményeként indokoltan nyert megállapítást, hogy a felperes nem a jövedelemigazolásban tanúsított jövedelmet szerezte meg, így a jövedelem tekintetében a hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt, mert nem az igazolásban állított jövedelemre tett szert.
- [6] A jogegységi határozat értelmében a hamis adat, valótlan tény közléséért objektív a felelősség és a hamis adatközlés a tudatállapottól függetlenül megvalósul, a tudatállapot nem vizsgálható.
- [7] A bíróság kifejtette, hogy a felperesi állítással szemben a kérelem alátámasztására benyújtott jövedelemigazolás és ezáltal az idegenrendészeti hatósággal közölt jövedelem olyan adatközlés, amelyre a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tilalom vonatkozik, a hamis adat, valótlan tényközlés a tudatállapottól függetlenül megállapítható, az az adat- és tényközléssel megvalósul. A felperes ezért a jogkövetkezmények alól bizonyítás hiányára, más mulasztására, hiánypótlás elmulasztására való hivatkozással sem mentesülhet, mert a kérelemben közölt adatok valóságtartalmáért a kérelmet benyújtó a felelős. A bíróság mindezekre figyelemmel a felperes tanúbizonyítási indítványát elutasította, mert a könyvelő tanútól a hamis adatközlés megcáfolására alkalmas nyilatkozat nem várható.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [8] A felperes a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében annak hatályon kívül helyezését és a keresetének helyt adó határozat hozatalát kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontját, továbbá a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.

§ (1)-(2) bekezdését, 2. § (3) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdését.

- [9] Állította, hogy nem közölt hamis adatot, valótlan tényt, ennek ellenkezője bizonyítására hiánypótlási felhívás hiányában nem volt módja a jogegységi határozat III. pont 2. alpontja utolsó bekezdése és a Ket. 50. § (6) bekezdése alapján, mert a valótlan tény közléséről csak a másodfokú határozatból értesült.
- [10] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes az általa a tartózkodási engedély meghosszabbítása érdekében benyújtott iratok valóságtartalmáért felelősséggel tartozik, amelyet a jogegységi határozat indokolása is megerősít.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [11] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.
- [12] A Kúria jogerős ítéletet a Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban konkrétan megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül.
- [13] A Kúria rámutat, hogy a jogegységi határozat értelmében a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a harmadik országbeli állampolgár a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében hamis adatot, valótlan tényt közöl, annak objektív jogkövetkezményeit viselnie kell. A hamis adat vagy valótlan tény közlése az adatszolgáltatás időpontjában valósul meg. Az idegenrendészeti hatóságnak a közölt adat hamis tartalmáról vagy a tény valótlanságáról meg kell győződnie. Amennyiben erről meggyőződik, akkor a hatóságnak a jogkövetkezményt le kell vonnia, ebben a körben mérlegelési lehetősége nincs.
- [14] A Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontja szerint a tartózkodási engedély kiadását meg kell tagadni, ha a harmadik országbeli állampolgár a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt.
- [15] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott a közigazgatási határozatok megszerzésével, törvényességével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel hangsúlyozza, hogy a hamis adat megítélése kérdésében a jogegységi határozat a Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pontjának helyes értelmezését megadta és az a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 42. § (1) bekezdés

harmadik mondata szerint a bíróságokra a Magyar Közlönyben történő közzététel időpontjától kötelező, ezért az a jelen perben alkalmazandó.

- [16] A Harmtv. 13. § (1) bekezdés d) pontja alapján a kilencven napot meghaladó időtartamig az a harmadik országbeli állampolgár tartózkodhat Magyarország területén, aki igazolja tartózkodása célját. Tartózkodási cél lehet a keresőtevékenység folytatása. Ebben az esetben a harmadik országbeli állampolgár foglalkoztatásra irányuló jogviszony alapján, ellenérték fejében, más részére, illetve irányítása alatt tényleges munkát végez [Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pont]. A fenti esetben a munkavégzés válik a megélhetés forrásává, amely - többek között - a kérelmező által Magyarország területén folytatni kívánt, vagy folytatott jogszerű keresőtevékenységből származó jövedelemmel igazolható [Vhr. 29. § (6) bekezdés g) pont]. A Vhr. 29. § (5) bekezdése ugyanakkor kimondja, hogy a harmadik országbeli állampolgár a kilencven napot meghaladó tartózkodáshoz szükséges anyagi fedezettel akkor rendelkezik, ha a kiadásait jogszerűen megszerzett jövedelemből biztosítani tudja.
- [17] A fenti jogszabályhelyek együttes értelmezése egyfelől azt jelenti, hogy a harmadik országbeli állampolgár a magyar jogi előírások betartásával létesít munkaviszonyt, érvényes munkavállalási engedéllyel és munkaszerződéssel rendelkezik, mely alapján ténylegesen munkát végez. Ugyanakkor jelenti azt is, hogy a jogszerű munkavégzés számára jövedelem szerzését eredményezi, amelynek jogszerűsége ugyancsak feltétel. A jogszerű jövedelem pedig az a jövedelem, amely után a közterheket megfizették, amelynek mértékéről nem más, mint az adóhatóság rendelkezik megbízható információval. Ezért az idegenrendészeti hatóság okkal tájékozódott az adóhatóságnál és fogadta el az adóhatóság által visszaigazolt tényeket arra vonatkozóan, hogy a bejelentett jövedelmet jogszerű jövedelemként, és a közlést valós adatként lehet-e elfogadni.
- [18] A felperes a tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti eljárásban bruttó 150.000 forint, illetve később bruttó 165.000 forint összegű munkabért tartalmazó, 2015. január 22-én kötött elő-munkaszerződés alapján történt foglalkoztatása alapján igazolta a jövedelmét. Ez az adatközlés ellentétes volt az adóhatóság által közölt adattal, mely szerint 2016. decembertől elért jövedelem nem egyezett a 08M munkáltatói bevallásokkal. A tartózkodási engedély meghosszabbítása érdekében közölt adat (elért jövedelem) hamis adat volt [Harmtv. 18. § (1) bekezdés b) pont]. A Kúria rámutat arra, hogy a felperes valamennyi iratot, így különösen a tartózkodás alapfeltételéül szolgáló, a megélhetést igazoló iratot a tartózkodási engedélye megtartása érdekében nyújtotta be, ezért annak tartalmától a hatóságnak nem volt módja eltekinteni. A hamis

adatközlés ténye - mely az iratok benyújtásával megvalósult - nem függvénye annak, hogy a felperes tudata mit fogott át, vagy foghatott át, miről tudott, a hatóság ugyanis nem a tudattartalmat, hanem az okirat valóságtartalmát ellenőrzi. A megvalósult hamis adat, valótlan tényközlés tényére tekintettel nincs jelentősége annak, hogy a munkáltató vagy a könyvelő mulasztott-e. A felperes álláspontjával ellentétben a felperes a hamis adat, valótlan tény közléséről nem csak a másodfokú határozatból értesült, mert már az elsőfokú hatóság is ezzel utasította el a felperes kérelmét, így a felperes a másodfokú eljárásban nem volt elzárva az esetleges bizonyítás lehetőségétől, így a hiánypótlás elmulasztására való hivatkozása minden alapot nélkülöz.

[19] A jogegységi határozat alapján - szűk körben - van lehetőség kimentésre, ha a hamis adatról megállapítható, hogy nyilvánvaló tévedés vagy elírás eredménye. Ez azonban a jelen esetben nem áll fenn, mert a jogszerű jövedelemmel kapcsolatosan szóba sem jöhet olyan nyilvánvaló tévedés, vagy elírás, amely valójában további bizonyításra nem is szorul. A Kúria a hamis adatközlés kapcsán - hasonló tényállás mellett - hozott valamennyi ítéletében, a fentiekkel egyezően részletesen indokolta, hogy amennyiben a megélhetés alapjául megjelölt jövedelem az adóbevallástól eltér, annál kevesebb, vagy nem került bevallásra, a kimentésre tévedés, elírás hiányában nincs lehetőség. Az ellentétes jogértelmezési gyakorlat a Kúria álláspontja szerint kiüresítené a Harmtv 18. § (1) bekezdés b) pontja szerinti esetkört.

[20] Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[21] A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képvisellel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a kifejtett munkával arányban állóan a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapított meg.

[22] A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére is, amelynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése határozza meg.

Budapest, 2019. június 5.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Balogh Zsolt
s.k. bíró, Dr. Kalas Tibor s.k. bíró